

Ομιλία του Θοδωρή Δρίτσα, Βουλευτή ΣΥΡΙΖΑ Α' Πειραιά & Νησιών & Τομεάρχη Εθνικής Άμυνας της Κ.Ο. του ΣΥΡΙΖΑ, από τη συζήτηση των νομοσχεδίων του Υπουργείου Εξωτερικών στην αρμόδια Διαρκή Επιτροπή Εθνικής Άμυνας & Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής, αναφορικά με την Κύρωση της Συμφωνίας μεταξύ της Ελλάδας & της Ιταλίας, για την οριοθέτηση των Θαλασσιών Ζωνών τους, καθώς και για την Κύρωση της Συμφωνίας μεταξύ της Ελλάδας και της Αιγύπτου, για την οριοθέτηση της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης:

«Κύριε Πρόεδρε, θα μπορούσα να μη μιλήσω, γιατί η Εισηγήτρια μας για την συμφωνία για την Ιταλία, η κυρία Σία Αναγνωστοπούλου και ο Εισηγητής για την Συμφωνία με την Αίγυπτο, ο κ. Γιώργος Κατρούγκαλος, κάλυψαν επαρκέστατα όλες τις παραμέτρους και τα ζητήματα και παρουσίασαν τη θέση του ΣΥΡΙΖΑ.

Επιθυμώ να κάνω δυο-τρία σχόλια, σε κρίσιμα κατά τη γνώμη μου ζητήματα.

Η συζήτηση αυτή σήμερα, παρόλο ότι από διάφορες πλευρές επιχειρήθηκε να ακουστούν ανάλογες φωνές, αλλά δεν έχει καμία σχέση με τις ανάλογες συζητήσεις που το Ελληνικό Κοινοβούλιο και η ελληνική κοινωνία, όταν συζητείτο η Συμφωνία των Πρεσπών. Θα μου πείτε, όμως, ότι η Βόρεια Μακεδονία και η Τουρκία, δεν είναι το ίδιο πράγμα. Να το δεχτώ.

Στον πυρήνα της η Συμφωνία των Πρεσπών χαρακτηρίστηκε προδοτική τότε και από τη Νέα Δημοκρατία, τα έχει ξεχάσει αυτά η Νέα Δημοκρατία, επειδή, λέει, συμβιβάστηκε η τότε κυβέρνηση σε δύο κρίσιμα ζητήματα, που απειλούν την εθνική υπόσταση, τη γλώσσα και την εθνότητα.

Έχει περάσει αρκετός χρόνος, νομίζω, για να εξαχθούν συμπεράσματα και δεν επικαλούμαι μόνο, το ότι τη σέβεται πλέον η Νέα Δημοκρατία αυτή τη Συμφωνία, αλλά η ίδια η ζωή έδειξε ότι όλες αυτές οι άναρχες κραυγές τις οποίες εγκολπώθηκε και το ΚΙΝ.ΑΛ., είχαν μόνο ψηφοθηρική σκοπιμότητα, κρατώντας τον ελληνικό λαό με την δήθεν πατριωτική έξαρση και δημιουργώντας ένα «κλίμα εμφυλιοπολεμικό», επικίνδυνο για τη χώρα.

Έρχεται μια Αξιωματική Αντιπολίτευση, να δώσει δείγμα γραφής, αντίστοιχης πλήρους διαφορετικής υπευθυνότητας, απέναντι στα πράγματα.

Και αυτό, είναι κάτι που πρέπει να τονιστεί και να παρουσιαστεί, γιατί η Συμφωνία των Πρεσπών, είχε ακριβώς αυτούς τους δύο λελογισμένους και συνειδητούς συμβιβασμούς, αξιολογημένους για τον στόχο τον οποίο επεδίωκε και ο οποίος ήταν υπέρτερος όλων των άλλων.

Η Συμφωνία με την Αίγυπτο ή με την Ιταλία, έχουν πολύ περισσότερους συμβιβασμούς. Αλλά δεν είναι το πρόβλημα στην πολιτική για τις διεθνείς σχέσεις, είναι η δυναμική που η κάθε Συμφωνία μπορεί να αποκτήσει και εκεί είναι το μεγάλο έλλειμμα της Νέας Δημοκρατίας και της σημερινής Κυβέρνησης, που συγκροτείται στην κριτική που ασκούμε, αυτό που λέμε έλλειψη στρατηγικής.

Η κυρία Μπακογιάννη επιχείρησε να απαντήσει σε αυτό επιστρατεύοντας διάφορα επιχειρήματα. Δεν το κατάφερε, διότι η ζωή μιλάει μόνη της.

Την ίδια στιγμή που η Ελληνική Κυβέρνηση δεν τολμά να ενημερώσει τον ελληνικό λαό και τα κόμματα του Κοινοβουλίου ότι έχει αρχίσει ήδη, με τη μεσολάβηση της Γερμανίας, διάλογο και διερευνητικές επαφές μέσω εκπροσώπων και από την τουρκική κυβέρνηση και από την Ελληνική και το κρατάει μυστικό και το μαθαίνει η παγκόσμια κοινότητα, αλλά ο ελληνικός λαός και τα ελληνικά πολιτικά κόμματα από την τουρκική πηγή και το κρύβει η Ελληνική Κυβέρνηση.

Την ίδια στιγμή, όμως, έχει προχωρήσει στα βήματα αυτού του διαλόγου, με αυτό τον αντιφατικό τρόπο, να ντρέπεται που το κάνει και να μην το ανακοινώνει, ενώ είναι μια πολιτική επιλογή.

Την ίδια στιγμή σπεύδει σε αυτήν την εκκρεμότητα και δεν έλυσε ζητήματα, όπως αναφέρθηκε η σημερινή Κυβέρνηση μέσα σε ένα χρόνο.

Γιατί, αν το δεχθούμε αυτό, είναι σαν να δέχεται η Νέα Δημοκρατία ότι αγνοεί και αποκηρύσσει την ιστορία της παράταξης της και του συγκεκριμένου κόμματος επί τριάντα και σαράντα χρόνια.

Εκκρεμούν αυτά τα ζητήματα και δεν τα έλυναν οι κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας, ούτε και του ΠΑΣΟΚ τότε.

Δεν τα έλυσε σε ένα χρόνο, τα έλυσε επειδή προηγήθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ και δημιούργησε την κινητικότητα, αλλά και επειδή οι συνθήκες έχουν διαφοροποιηθεί έντονα και προχωρά σε αυτές τις κινήσεις, αλλά δεν έχει τις προϋποθέσεις για να στηρίξει αυτές τις κινήσεις και να τις εντάξει σε μια πραγματική δυναμική και μια αξιόπιστη.

Εκτός από το επιχείρημα που επικαλέστηκα πριν, έρχομαι τώρα σε ένα άλλο πολύ χαρακτηριστικότερο επιχείρημα. Την ώρα που κάνει διάλογο με την Τουρκία, αυτόν τον οποίο δεν ανακοινώνει, προχωρά στη Συμφωνία με την Αίγυπτο, η οποία, όπως όλες οι Συμφωνίες για την οριοθέτηση της ΑΟΖ σε κάθε χώρα είναι Διμερείς Συμφωνίες αμοιβαίου συμφέροντος με διεθνείς επιπτώσεις.

Αυτή η Συμφωνία δεν πολλαπλασιάζει το διπλωματικό και πολιτικό κεφάλαιο της χώρας και της Κυβέρνησης. Δεν έγινε δεκτή από τη διεθνή κοινότητα με τον ίδιο τρόπο που έγινε δεκτή η Συμφωνία των Πρεσπών. Παρόλα αυτά προχωράει, το κάνει. Είναι μια κίνηση σε μία κατεύθυνση, που και εμείς είχαμε χαράξει δρόμο και τι κάνει;

Αντί να το παρουσιάσει, ακριβώς, με αυτό που διεκδικεί για να ανεβάσει και το πολιτικό και διπλωματικό κεφάλαιο, το διεθνές, δηλαδή ότι είναι μια Διμερής Συμφωνία, που διαμορφώνουν όρους σταθερότητας σε μια περιοχή και διαμορφώνουν όρους περαιτέρω αξιοποίησης και αναβάθμισης της χώρας μας και των διεκδικήσεων της ή των επιδιώξεων της, τι το παρουσιάζει;

Ως κόλαφο για τον Ερντογάν, την ώρα που έχει αρχίσει συνομιλίες. Έτσι το παρουσίασε η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και τα προπαγανδιστικά φερέφωνα της ως κόλαφο για τον Ερντογάν.

Για αυτό κάναμε τη Συμφωνία με την Αίγυπτο;

Καταλαβαίνω ότι το Σύμφωνο Τουρκίας – Λιβύης, το οποίο περιγράφεται ότι ακυρώνεται. Δεν ακυρώνεται, διεμβολίζεται, αλλά δεν ακυρώνεται σε καμία περίπτωση.

Ακόμα και αυτό, που είναι μια παράμετρος, που όλοι κατανοούμε τη σημασία της, για αυτό και μόνο έγινε η Συμφωνία Ελλάδα – Αιγύπτου;

Αυτή ήταν η μόνη σκοπιμότητα;

Τότε, γιατί είκοσι χρόνια το προσπαθούσαμε;

Γιατί;

Και είναι δυνατόν να παίξεις ρόλο στο διεθνή ανταγωνισμό που οδηγείται στην ένταση των εθνικισμών;

Εκεί κολυμπάει σαν το ψάρι μέσα στο νερό Ερντογάν.

Ο Ερντογάν της πρώτης περιόδου με τα διαπιστευτήρια του δημοκρατικού, του φιλελεύθερου και του φιλοευρωπαϊστή, κατάφερε την Τουρκία να ανεβάσει.

Ο Ερντογάν του εθνικισμού γεννάει συνεχώς προβλήματα για τη χώρα του στο όνομα το ότι είναι πατριώτης ο Ερντογάν, ο εθνικιστής Ερντογάν, ο επικίνδυνος Ερντογάν, για τον οποίο, πράγματι, πρέπει να έχουμε αντιμετωπίσει.

Στο όνομα της ανάγκης, όμως, να συνυπάρξουν οι δύο γειτονικοί λαοί εν ειρήνη, γιατί εν ειρήνη είναι η ισχύς.

Και αυτό είναι το μεγάλο μήνυμα που πρέπει να δώσεις και από τη Συμφωνία με την Αίγυπτο, αν έχεις στρατηγική. Αν δεν έχεις, κολυμπάς ανάλογα με τις τακτικισμούς για το πώς θα ικανοποιήσεις σε ένα ακροδεξιό ακροατήριο από δω, ένα πιο φιλελεύθερο από εκεί και διάφορα άλλα. Αυτή η Κυβέρνηση δεν μπορεί να το κάνει. Και ό,τι θετικό μπορεί να έχει η Συμφωνία της Αιγύπτου δεν μπορεί να το αξιοποιήσει αυτή η Κυβέρνηση.

Τουλάχιστον, οργανώστε τη συζήτηση στο Συμβούλιο των κομμάτων, στο Συμβούλιο Αρχηγών, μπας και βγει ένα πλαίσιο ικανό. Κάθε κίνηση που γίνεται, στις πολύ κρίσιμες και ευαίσθητες στιγμές, να μπορεί να έχει και επόμενο βήμα, την επόμενη μέρα. Αλλιώς, θα είμαστε ανάμεσα στη συζήτηση για το αν η ειρήνη προετοιμάζεται με πόλεμο ή το αν η ειρήνη προετοιμάζεται με ειρήνη. Και θα κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας και τον ελληνικό λαό.

Σε αυτήν την κατεύθυνση, λοιπόν, οφείλει η Κυβέρνηση να παραδεχθεί ότι δεν έχει στρατηγική και να αναζητήσει τις προτάσεις που της δίνει η Αξιωματική Αντιπολίτευση, ο ΣΥΡΙΖΑ, που έχει πολύ μεγαλύτερη –παρόλο που δεν έχει κυβερνήσει τη χώρα τόσα χρόνια– πολύ μεγαλύτερη τεχνογνωσία. Γιατί ακριβώς κάθισε και δούλεψε επί θεμάτων αρχών και όχι επί θεμάτων ικανοποίησης των ψηφοθηρικών επιδιώξεων της κάθε κυβέρνησης και του κάθε κόμματος».